

POSTANOWIENIE

18 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 18 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta R.
przeciwko Z.J. i J.J.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Z.J. i J.J.
od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z 22 października 2024 r., V Ca 408/24,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od Z.J. i J.J. solidarnie na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 2 700 zł (dwa
tysiące siedemset złotych) z odsetkami
w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu
świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia zobowiązaniem niniejszego postanowienia do dnia
zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 lutego 2024 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie zasądził od pozwanych Z.J. i J.J. solidarnie na rzecz powoda Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta R. 60.672,52 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot częściowych (pkt I) oraz zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda koszty

procesu (pkt II). Wyrokiem z 22 października 2024 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił apelację pozwanych (pkt I) i zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda koszty postępowania apelacyjnego (pkt II).

Pozwani wywiedli od powyższego orzeczenia skargę kasacyjną, zaskarżając wyrok w całości. Wnioskując o przyjęcie nadzwyczajnego środka zaskarżenia do rozpoznania, wskazali na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Podkreślili, że wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie pozostaje w kompletnej rozbieżności z postanowieniami art. 80 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami, wskazującymi wprost katalog możliwych rozstrzygnięć Samorządowego Kolegium Odwoławczego, mogących stanowić podstawę do wniesienia sprzeciwu. Zdaniem skarżących stanowisko wyrażone w zaskarżonym wyroku ogranicza się jedynie do ogłędnej oceny skutków zwrotu sprzeciwu, kiedy nawet przez wzgląd na przyczyny zwrotu – ocenie sądu za zarzutami apelacji – powinno podlegać skuteczność, a przede wszystkim możliwość prawna wniesienia sprzeciwu z uwagi na rodzaj rozstrzygnięcia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Rzeszowie.

Powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i o zasądzenie kosztów zastępstwa w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych

sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej można stwierdzić wówczas, gdy naruszenie przepisów prawa, którego dopuścił się Sąd *meriti* przy wydawaniu orzeczenia, widoczne jest *prima facie*, czyli bez konieczności przeprowadzania wnikliwych analiz prawnych. Na skarżącym ciąży powinność przedstawienia we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnienia nie dowolnego kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa procesowego lub materialnego, lecz tylko takiego, które prowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skonstruowany przez skarżącego wywód prawny powinien wykazać, że rozstrzygnięcie sądu obarczone jest szczególną wadą dostrzegalną dla osoby dysponującej podstawową wiedzą prawniczą. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie jest władna przesądzić sama strona, lecz kompetencję do tego ma Sąd Najwyższy na etapie badania czy wystąpiły przesłanki tzw. przedsądu.

Mimo powyższych wymagań skarżący nie podjęli się przedstawienia wyводу prawnego, który zawierałby argumentację odnoszącą się do oczywistego naruszenia prawa, prowadzącego do funkcjonowania w obrocie prawnym wyroku skrajnie nieprawidłowego i mierzącego w podstawowe zasady sprawiedliwego procesu. Sądy *meriti* wytłumaczyły, w jaki sposób należy dokonywać wykładni art. 80 oraz art. 79 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomości (Dz. U. Nr 115, poz. 741 z późn. zm.) w kontekście innych przepisów ustawy, a także sensu postępowania administracyjnego i cywilnego w kontekście aktualizacji wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej przedstawili subiektywne ujęcie problematyki zastosowania ww. przepisów, a własną zaproponowaną wykładnię poparli poglądami wyrażonymi przez Naczelny Sąd Administracyjny. Nie spostrzegli jednak, że orzecznictwo NSA (m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 20 listopada 2023 r., I OSK 515/23) w swych poglądach odnosiło się do zakresu rozstrzygnięcia skutkującego „umorzeniem postępowania”, a właśnie takiego rodzaju rozstrzygnięć nie przewidywał ustawodawca w katalogu

art. 79 ust. 3 u.g.n. Samo zaś sformułowanie zawarte w rozstrzygnięciu Samorządowego Kolegium Odwoławczego, zgodnie z którym „aktualizacja jest nieuzasadniona” należy rozumieć jako równoznaczne z oddaleniem wniosku o dokonanie takiej aktualizacji, a zatem mieszczące się w katalogu rozstrzygnięć z art. 79 ust. 3 u.g.n. Nie jest to zatem nieuprawniona interpretacja Sądów *meriti*, lecz wyrażenie innymi słowami sensu wydanego przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze orzeczenia.

Brak pogłębionej analizy prawnej rażącego naruszenia przepisów, na które powołali się skarżący, a także wyrażenie twierdzeń o charakterze opiniotwórczym w lapidarnym uzasadnieniu wniosku poskutkowały tym, że Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w związku z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

(R.N.)

[a.ł]